

Toon van Domburgs Paviljoen

Viering van zijn zilveren
jubileum.

DOMBURG, Zeelands oudste en tevens Zeelands meest stijlvolle badplaats, heeft twee beroemdheden die een veeljarige internationale reputatie genieten, n.l. den heer P. J. Elout, den immer enthousiasten directeur van de zeebad-maatschappij, en Toon, den kellner van het Badpaviljoen.

Alleen de tweede is thans aan de orde. Toon, bij den burgerlijken stand te Domburg ingeschreven als Anthony Provoost, gaat jubileeren.

Gedurende 25 seizoenen heeft hij in het Domburgsche badpaviljoen, de sociëteit, die in den zomer het centrum van de vlottende bevolking dezer badplaats vormt, toegewijd de ontelbare dorstigen gelaafd. Een kwarteeuw achtereen heeft zijn kleine gestalte zich van de tafeltjes naar het buffet, van het buffet

TOON, DE KELLNER VAN DOMBURGS
PAVILJOEN, viert vandaag zijn zilveren
jubileum.

naar de tafeltjes gerept. Soms was het druk, soms slap, soms scheen de brandende zon, dan weer was de lucht, tot ongerief der badgasten bedekt... Het eenige, dat altijd hetzelfde bleef, waren Toons bereidwilligheid en Toons blijmoedige humeur. Aan deze onveranderlijke eigenschappen dankt Toon vermoedelijk het hoofddeel van de breede populariteit, die hij geniet. In binnenland en buitenland!

Want Domburg is de Zeeuwsche badplaats met internationale allures, en iedere badgast, die zich respecteert, komt in het Paviljoen, en dus... bij Toon terecht.

Gasten, die voor het eerst naar Domburg komen, kennen Toon al van hooren zeggen; ze brengen hem de groeten van hen, die er destijds gelogeerd hebben. Mannen en vrouwen, die lang geleden als kleuters aan Toons voeten in het zand hebben gespeeld, wijzen nu hun kinderen op hem, die tusschen het gaande en komende, tusschen het veranderlijke het blijvende element vormt.

Gedurende Toons loopbaan is er in het karakter van het Domburgsche badleven veel veranderd. Toon is de eerste, die het volmondig toegeeft. Met een tikje weemoed in de stem herinnert hij aan het rijke vakantie-leven aan Domburgs strand van weleer, toen families met klinkende namen tenminste een maand, maar meestal zes weken zich in zijn badplaats nestelden, en toen niemand op een paar rijksdaalders keek.

„Kom daar nu eens om, mijnheer. De meeste badgasten reizen per auto, blijven een paar dagen, en dan drijft hun onrust hen weer naar een andere plaats. De families, die nog rust hebben, verdeelen hun vacantie over den zomer en den winter, en zijn hier zuinig.”

Toon verdiept zich met voorliefde in Domburgs glorie-tijd, toen hij prins Hendrik, minister Colijn, en vele andere Nederlandsche en buitenlandsche grootheden bediende.

„Domburg trekt anders dit jaar ook nog, Toon?”

„Dat is gelukkig in orde, mijnheer. Deze maand is in het heele dorp geen bed te krijgen, dat niet lang te voren besteld is. Maar het is toch wat anders dan vroeger, weet u.”

De zilveren jubilaris, die 10 maanden van het jaar als timmermansknecht zijn boterham verdient, en die elk jaar twee maanden in den kelniersrok kruipt, welke het fundament van zijn internationale reputatie vormt, zal vanavond in het middelpunt der belangstelling staan. Dan zal men hem, daartoe in staat gesteld door bijdragen, die van heinde en ver inkwamen, door middel van een stoffelijk blijken doen weten hoezeer tallozen zijn 25-jarige blijmoedigheid en hulpvaardigheid hebben ge waardeerd.